

1

“*B*loody hell...” pupungas-pungas na saad ni Aston nang sa pangatlong beses ay mag-ring ang kanyang cell phone. Pakiramdam niya ay treinta minutos pa lang mula nang ipikit niya ang mga mata. Kauwi lang niya sa kanyang bahay. He had been gone for three months in a South African tour. He smirked. Pag sinasabi niyang tour, madalas i-assume ng mga tao na vacation tour iyon. He wished.

Aston Boyde was with the *British Special Forces*. He was with the *SAS*. And for three months, he'd been battling South African rebels. Was it really too much to ask for a decent night's sleep every once in a while?

Iritadong niyang inabot ang cell phone, tangkang tuluyan na iyong patayin pero nadaanan ng kanyang mga mata ang caller ID.

“Damn it,” dismayado niyang anas. He could never turn down a call from this girl. “You all right, Anya?”

“A-Aston...”

Nang marinig niya ang nanginginig na boses ng nasa kabilang linya, alam na niya kaagad na may di-magandang nangyari. And that thought pumped

his blood up hanggang sa tuluyan nang mawala ang kanyang antok. “What’s the matter, Love?”

“Aston, si Lolo...” Tuluyan na itong napahagulhol.

Aston knew what was coming next but he refused to even consider it. “Where is he? Let me talk to him.”

“Wala na siya. He’s dead.”

His face hardened as he fought back the surge of overwhelming emotion crashing in his chest. “I’m sorry, Love. What happened?”

“He crashed his car just this morning. Patay na siya bago pa man may nakapansin,” humikhikbi nitong paliwanag.

Napatiim-bagang siya. There was no way in hell that it could be as simple as that. Luiz, the old man, was the most careful driver he had ever known. Maliban pa roon ay isa sa mga negosyo nito ang talyer kung saan madalas siya noong kabataan niya.

Luiz would thoroughly check his car everyday before driving it. Aston knew that the old man would never break that habit. But it was too early to get suspicious. He was emotional right now, prone to overthinking. Si Anya ang pinakaimportante ngayon.

“Have you told everyone?”

Suminghot-singhot si Anya bago muling

nakapagsalita. “I emailed Jesse. He’s deployed right now. I called you first. I’m calling Brett after this.”

“And Robbie?”

“You call him.”

Marahas siyang napabuntong-hininga, pigil na pigil pa rin ang emosyon sa takot na marinig iyon ng dalaga. Anya was alone now for the first time in her life and he didn’t want to trigger anything. Not while none of them were there.

“I’ll call Rob, Annie...”

Rinig niya ang paghikbi nito bago nagsalita.
“Aston?”

“Yes, Love?”

“You’re coming home, right?”

“Damn right, I am. We’re all coming home, I promise.”

“Hurry.”

“I will, Love, I will.”

Tinitigan ni Violet ang mga pagkain sa kanyang harapan. Baked oysters, premium steak, grilled asparagus. Nakahain ang mga iyon sa bilugang lamesa na may puting cover. May long-stemmed rose din sa gitna at alam niyang mayamaya lang ay ihahain na ang dessert na siguradong pinaghandaan din. She was used to these kinds of food. But she should consider herself lucky na hanggang ngayon ay nakakakain pa rin siya

ng ganoong klaseng pagkain. She thought of her parents. She wondered if they still ate the same types of food that she was being served. Kailan ba niya huling nakausap ang mga ito? Nakita?

Mapait siyang ngumiti at nilingon ang lalaking naka-Barong na nasa entrada ng dining room. The man was holding a rifle and she knew there was a pistol in a holster strapped to his waist. Naka-sunglasses ito kaya hindi niya alam kung tinitingnan siya nito o hindi.

“Hey!” tawag niya rito. Nilingon siya nito pero hindi natinag sa kinatatayuan. “Nasaan ang boss mo?”

“May meeting sa library. Bakit, Ma’am?”

“Gusto kong saluhan niya ako.”

Ngumisi ito. Typical. All of the goons around her spoke to her with respect pero hanggang doon lang iyon. Their actions were outwardly rude.

“Sinabi ko na po. Nasa meeting siya.”

Matalim niyang tinitigan ang lalaki. “Naroon tayo pareho nang sabihan ka niya na ibigay sa akin lahat ng gusto ko.”

Dumilim ang mukha nito bago, “Sandali lang po...”

Inirapan niya ang lalaki at hinintay ang pagbabalik nito. Di nga nagtagal ay nasa silid na ilit ito kasama si Gregor, a man in his sixties. Like the psycho that he was, nakasuot ito ng itim na

shirt na pinatungan ng itim na leather jacket. He had two piercings on his left ear and his wavy hair was thick and greasy. Nagpasalamat siya at napili nitong mag-ahit ngayon dahil kadalasan ay balbasarado ang matanda. There was a pipe between his lips and his cowboy boots knocked on the floor as he walked toward her.

“Hindi ko inaabahan ang imbitasyong ito, V.”

Ngumiti siya, ngiting hindi umaabot sa mga mata. Her name was Violet, pero pinili niyang magpatawag na V sa lugar na ito. Sa isip niya, ang Violet ay para lang sa mga taong mahal niya at nagmamahal sa kanya. Nasa mundo siya ngayon ng krimen at karahasan, at ayaw niyang madungisan ng mga gawang iyon ang pangalan niya.

“Gusto kong makita ang Mommy at Daddy,”
derecho niyang saad.

Humugot ng malalim na hininga ang matanda bago naupo sa kanyang harapan. “Alam mo ang usapan, V. Isang beses sa tatlong buwan mo lang puwedeng kausapin ang mga magulang mo.”

“Well, I’m changing that now,” walang-emosyon niyang saad. Years of being in the hellhole she was in had hardened her. “Unang-una, alam mo kung gaano ka-unfair ang setup mo. Walang-tigil mong pinagtatrabaho ang mga magulang ko nang walang bayad—”

“Ang buhay mo ang kabayaran sa pagtatrabaho

nila,” bigla ay mabagsik nitong putol.

Humugot siya ng hininga, kinokondisyon ang sariling huwag matakot sa demonyong nasa harapan.

“At ang buhay nila ang kabayaran sa mga ginagawa mo dito.”

Mapait siyang ngumiti. “Hindi mo sila magagawang patayin kahit maisipan kong bumaliktad at sabihin ang lahat ng transaksyon mo sa mga pulis. You need my parents more than anyone else, Gregor.”

“Diyan ka nagkakamali,” susog ito. “The formula and their method to make my cocaine has already been taught to my people. Awa na lang sa ‘yo ang dahilan kung bakit patuloy pa rin silang nagtatrabajo.”

She wanted to laugh hysterically. “You are so full of shit, Gregor. Awa? Duda ako kung alam mo ang ibig sabihin n’un. At huwag mong iiisiping naniniwala ako na hindi mo na sila kailangan. Alam natin pareho kung gaano kametikuloso ang production ng mga droga mo at tanging sa mga kamay lang ng mga magulang ko nabubuo ang mga iyon. Now if you don’t want me to do something drastic, like tell the police or even,—Inabot niya ang matulis na steak knife at bahagyang inilapat sa kanyang pupulsuhan. Nakita niya kung paanong ang instinct kaagad ng lalaki ay agawin sa kanya

ang kutsilyo—"kill myself, dahil alam nating wala nang rason pa para sumunod sa 'yo sina Daddy kung patay na ako, you'd let me see them more often."

Tuluyan nang napatiim-bagang si Gregor, tumaas-baba ang dibdib.

Alam niyang ayaw na ayaw nitong nati-threaten.

"In exchange for that, I'll do what I'm supposed to do. I'll be the nice little girl you want me to be. Makikiharap ako sa mga tao, sasabihin kung gaano ako kapalad at inalagaan mo ako simula nang mamatay ang mommy at daddy ko, kung paano mo ako pinag-aran. At ipagkakalat ko ang lahat ng humanitarian projects mo, therefore keeping the police off your back. I'll be shielding your dirty business, Gregor. Not bad an offer..."

"Puwede mo silang makita anumang oras mo gustuhin, pero sa Internet lang. Mananatiling isang beses sa tatlong buwan mo lang sila puwedeng makita nang personal. Hindi mo puwedeng malaman kung nasaan ang lab at masyadong delikado kung madalas silang lalabas doon para lang makasama ka. You may talk to them on *Skype* whenever you want. That's all I can give."

"I don't—"

"Don't push it," mabilis nitong putol. "Kung di ay marami ring pilitan na mangyayari." Puno ng

pagnanasang tumaas-baba ang paningin nito sa kanyang katawan. “Don’t ever threaten me again, V, or I’ll rape you... and then I’ll kill you.”

Nanginginig pero buong tapang niyang sinalubong ang mga mata nito. Nakita ni Violet kung paanong biglang umamo ang mga mata ni Gregor at ang magkalapat na mga labi ay masuyong ngumiti.

“Finish your meal, Sweetheart. I’ll see you tonight.” At mabilis na itong umalis, leaving her terrified. Gigil niyang tinabig ang lahat ng nasa lamesa hanggang sa mahulog ang mga iyon sa sahig at mabasag.

Tiim-bagang si Aston habang papasok ang kotseng minamaneho sa gate ng bahay ni Luiz. Bitbit ang isang malaking rucksack, tumuloy siya sa loob.

A gigantic lump immediately formed in his throat upon entering the house. The big antique house smelled like it always did: woodsy, homey, very pleasant and welcoming. Ang malawak na living room ay maayos, maging ang mga throw pillows sa malaking couch.

Sa isang tabi ay naroon ang isang mahogany rocking chair kung saan parang nakikita pa niya si Luiz na nakaupo habang walang-tigil ang pagkukuwento tungkol sa pagiging sundalo nito.

He could still hear the old man's laughter, could almost see the Luiz's wrinkly face that had gotten older the last time he was here.

Bumuga siya ng hangin upang subukang alisin ang pamimigat sa kanyang dibdib.

"Aston!"

Nadako ang paningin niya sa malawak na hagdanang yari sa matibay na kahoy. Isang dalaga ang nagmamadaling pumapanaog doon.

Anya.

She was Luiz's only granddaughter, a sister to every one of them. Maagang namatay ang ina nitong si Anabeth kaya sa lolo na ito lumaki. Ibinaba ni Aston ang bitbit na bag at sinalubong ang yakap nito.

The moment Anya's face pressed into his neck, he immediately felt hot tears flow down her face. Naninikip din ang dibdib na hinagod niya ang likod ng humahagulhol na dalaga.

"He's gone, Aston. Hindi pa rin ako makapaniwala. Please tell me I'm dreaming. Please..." Nagsimulang humigpit ang pagkakahawak nito sa kanyang suot na T-shirt.

Anya was getting hysterical at hindi niya ito masisisi.

"Shh. It's all right, Love. I'm here. It's gonna be fine."

"No!" tangis nito. "Nothing's gonna be fine now."

Wala na si Lolo. He will never come back.”

What was he going to say to that? How could he console Anya? Paano niya iyon gagawin kung ganoong kahit siya ay litung-lito pa? Ni hindi pa gaanong nagsi-sink in sa kanya na wala na ang matanda.

“Anya, calm down, Love. I promise you, it’s gonna get better.” Hagulhol lang ang tanging sagot nito. “Where is his body, Love?” Inilayo ni Aston ang katawan ng dalaga sa kanya at pinahid ang luhang walang-patid na umaagos sa mukha nito.

“I asked for a funeral service. Hindi ko kayang nandito ang katawan niya, Aston.” Umiling-iling ito na parang gulung-gulo. “I’m sorry. Is that okay?” tila bata nitong tanong.

“Of course, Love, it’s okay,” mabilis niyang sagot.

“Papunta ako doon ngayon. Are you gonna come with me? It’s in *La Funeraria Paz*, sa Sucat.”

“Yeah, alam ko ang lugar. I’ll just take a quick shower and we’ll go. I rented a car so I’ll be driving. Wait for me here, okay?”

Tumango-tango si Anya. Masuyong hinagkan niya ito sa noo bago siya umakyat patungo sa kuwartong madalas niyang tulugan dati.

2

Aston's face hardened when he finally saw Luiz inside his casket. Parang natutulog lang ang matanda. His hair was all gray now, clean-cut. Pero napaka-unusual para sa kanya na makitang parang nakakunot-noo ito. Sinumang nakakakilala sa lalaki ay masasabing napakamasayahing tao nito. Not the jolly kind but Luiz always managed to look at the bright side of things. He would always smile that smile of his that was full of wisdom.

He uttered a short prayer before turning his back to the casket. At nabigla siya nang makita ang lalaking nakaupo sa pinakaunang pew. Laglag ang mga balikat nito at madilim na madilim ang mukha. The man was looking at him, pero may palagay si Aston na hindi siya nito nakikita.

Mabilis ang mga hakbang na nilapitan niya ito. "Robbie."

Tila nagising sa malalim na pag-iisip, napatuwid ito ng upo at saka pa lang na-focus ang tingin sa kanya. "Aston," anito, saka tumayo. Mahigpit silang nagyakapan, silently consoling each other.

Robbie was the renegade of the pack, the troublemaker. But Luiz loved him just the same, like they all did.

“Kailan ka pa dumating?” tanong niya,
bahagyang lumayo rito.

Naupo ulit si Robbie. “I came as soon as I heard. Kahapon ng madaling araw ako dumating,” sagot nito, hindi makita ang natural na kislap ng kalokohan sa mga mata. He looked miserable.

“Hindi sinabi sa ’kin ni Anya,” aniya, hinanap ng tingin ang babae. Nakita niya itong kasama ang kaedad na si Claudette, best friend nito.

Nilingon ni Robbie ang kanyang tinutukoy at bumuntong-hininga. “You know we don’t get along well.”

Malungkot siyang ngumiti. “Isang bagay na hindi namin maintindihan kung bakit. Kayo ang naiwan dito nang umalis kami, naisip kong baka maging close kayo. Pero sa nakikita ko ngayon, walang nagbago.”

Nagkibit-balikat lang ito. “Let’s talk about the old man, Brother.”

Humugot siya ng malalim na hininga at naupo sa tabi nito.

“Dumerecho ako kahapon sa pinangyarihan ng aksidente. It’s in Rosario, Cavite... sa farm. Walang traffic sa eksaktong lugar ng pinangyarihan, not a lot of people, either,” pahayag ni Robbie.

“Nasaan ang sasakyang niya ngayon?” tanong niya.

“Nasa talyer, pina-check ko kung ano ang sira.”

“And?” tiim-bagang niyang tanong.

“There wasn’t any.”

“Son of a bitch,” anas ni Aston. He knew something wasn’t right. “Alam mong hindi siya basta-bastang nagmamaneho kung may problema ang sasakyang. He was always very careful.”

“That’s why when you told me what had happened, I knew there was something wrong,” sang-ayon nito at luminga-linga na tila sinisigurong walang makakarinig sa susunod nitong sasabihin. “The police ruled out foul play. It was an accident. Pero kahapon, bago nila dinala dito ang bangkay, I went to the morgue, examined his body.” Hindi siya kumibo at hinintay lang ang susunod nitong sasabihin.

“May mga pasa sa tagiliran si Luiz, even a mark on his neck. Sabi ng mga police ay normal lang iyong dahil sa lakas ng impact ng pagkakabangga sa pader. But believe me, Bro, I’ve punched and have been punched enough to know a mark left by a punch when I see one. And I didn’t just see one, Ast, I saw three. And I swear to God, ’yung marka sa leeg ni Luiz? F*ck it, it was a sign of strangulation.”

Ramdam ni Aston ang pagsulak ng kanyang dugo. God forbid, sana lang ay nagkakamali si Robbie, because if Robbie was right, hell would rain on whoever did it.

“And one more thing, the necklace we gave him that he always wore?”

“Yeah?”

“Hindi niya iyon suot. The man won’t leave the house without it.”

“Well, that doesn’t help. As expensive as that necklace is, walang papatay ng tao para lang doon. Especially the way he was killed. If anything, it could be a personal vendetta.”

“I believe the police is covering up his murder,” puno ng kumpiyansa nitong saad.

Napailing si Aston. “Pero sino naman ang magkakainteris na patayin si Luiz? He’d been living a peaceful life. He’s a good man. Alam mong wala siyang binabanggang tao much less someone so big na kayang patahimikin ang mga pulis.”

Lalong dumilim ang mukha ni Robbie. That violence in his blood that Aston so often saw when they were kids was in his friend’s face now.

“I have no idea, Bro. But those people don’t know the unholy shit storm that’s gonna rain on them once I find out.”

“Amen to that, Brother.”

Sabay silang napalingon sa bagong dating na ni hindi man lang nila napansin.

“Brett...” Sabay silang tumayo ni Robbie at magkasunod na niyakap ang bagong dating.

“I went straight here from the airport. So tell

me, what the f*ck happened?”

“Brett!” Bago pa man sila nakasagot ni Robbie ay papalapit na si Anya, nasa mukha pa rin ang hinagpis. Brett was her adoptive uncle.

Inampon ni Luiz si Brett noong maliit pa ito at isinama sa Pilipinas nang magretiro ang matanda.

Hinuli ni Robbie ang kanyang tingin, and by the look in his eyes, he didn’t want Anya to know what they were talking about.

Aston nodded. Binalingan nila ang dalagang tila nakakita ng bagong kakampi.

Kung totoong hindi aksidente ang nangyari, someone was about to pay dearly.

Their bond was way thicker than blood, their brotherhood unbreakable. And whoever messed with anyone of them, especially the old guy and their girl, had a serious death wish.

“When are you coming home? For f*ck’s sake, Jesse, sa makalawa na ang libing ni Luiz.”

“My flight is tonight. Ngayon lang pinayagan ang leave ko. I’m lucky they even pulled me out of Afghanistan on such short notice,” sagot ni Jesse sa kabilang linya. The last of their brother, he was now a *Navy SEAL*.

Jesse got admitted into the team around the same time Aston was admitted into the British Army.

Jesse was half-American, half-Filipino. Nabuntis ang ina nito ng isang Kano nang magtrabaho sa America. Hindi ito pinanagutan ng lalaki kaya napilitang umuwi ng Pilipinas.

They met when they were ten. The four of them went to the same school and since all of them were half-Filipinos, they developed a bond that other kids didn't identify with.

Luiz loved Jesse the way he had loved all of them.

Humugot ng malalim na hininga si Aston.
“While you’re still there, I need you to do something.”

“Ano ’yun?”

“Get as much information as you can about Luiz, from back when he was serving in the army.”

Sandaling natahimik ang nasa kabilang linya.
“What’s going on, Aston?”

“Hindi namatay sa aksidente si Luiz. He was killed.”

“Well, I’ll be damned.”

“We need a list of possible suspects. Isinarado na agad ng mga pulis ang kaso. They settled for calling it an accident. So we are all gonna do our own investigation. I did a little bit today. I checked the car Luiz was using when it happened. I smelled tobacco, and we all know Luiz never smoked a day in his life. And the car’s a mess. There was clearly

a sign of fighting.” Inilahad din niya sa kausap ang mga sinabi ni Robbie at bago sila nagpaalam sa isa’t isa ay buo na ang plano para sa pagdating ni Jesse bukas ng gabi.

Matapos iyon ay pinagtuunan ni Aston ng pansin ang kapeng nasa harapan niya. Nasa café siya malapit sa isang car shop ni Luiz. Galing na siya sa talyer. Kumbinsido na siya ngayon na hindi lang basta aksidente ang nangyari. At habang iniisip niya iyon ay lalong umiinit ang kanyang dugo. Tiim-bagang siyang napailing. The pain he would inflict on the murderer—and to anyone else involved—would be unheard of.

Nasa ganoon siyang pag-iisip nang mapaigtad dahil sa malakas na pagbangga ng kung sino sa sandalan ng kanyang upuan.

“I’m so sorry!” mabilis na saad ng boses ng isang babaeng dahilan ng maliit na abala.

Nilingon niya ito at pakiramdam ni Aston ay lumipad lahat ng laman ng kanyang utak nang mabungaran ang mukha ng estranghera. A beautiful face welcomed his gaze. Deep brown eyes, pale brown skin, perfectly straight nose and faint pink lips. Her cheeks were flushed and were naturally shimmering. Ang buhok nito ay itim na itim at umaalon lampas sa balikat nito. Nang bumalik ang kanyang paningin sa mga mata ng babae ay nakatutok din ang mga iyon sa kanya na

tila natigilan.

“I-I’m sorry again,” nauutal nitong sabi.
“Nagmamadali lang ako.”

Bago pa man makapagsalita si Aston ay nakatalikod na ang babae, her white, bohemian dress swaying with her every step. Nang sa wakas ay mapagpasyahan niyang umayos na sa pagkakaupo ay di sinasadyang may natabig ang kanyang sapatos. Nang tingnan niya ay sunglasses iyong na alam na niya kaagad kung sino ang may-ari.

Nang makahuma, mabilis pa sa alas kuwatrong tumayo siya at sinundan ang daan na tinahak ng dalaga.

“Ano ang usapan? Ipagmamaneho mo lang ako, di ba? Ba’t mo ako sinusundan?” humihinggil na asik ni Violet sa driver na itinalaga sa kanya ni Gregor, si Pablo.

“Nagbago ng utos si Boss, Ma’am. Ngayon, kailangan ka na naming sundan kahit saan ka magpunta.”

“Namin?” ulit niya. “Ibig mong sabihin may iba pang nakasunod sa akin bukod sa ’yo?”

Tumangu-tango ito at tuluyan nang napuno ng galit ang kanyang sistema. Galit na hindi niya maibunton sa kahit na sino. So ngayon, kahit sa pagbili ng mga personal na gamit ay kailangan na

siyang sundan ng mga goons ng drug lord na may hawak ng buhay ng kanyang mga magulang. The same drug lord that she was supposed to praise in front of the public dahil sa *pagkakawanggawa* nito.

She inhaled sharply. “Ano pa ang nabago?” tiim-bagang niyang tanong.

“Ire-report na din namin lahat ng mga ginawa mo, ang mga binili mo at lahat ng taong makakausap mo.”

“Bakit?” bulalas niya.

Ngumisi ito. “Hindi ko masisisi si Boss d'un, Ma'am. Bantaan mo ba naman siya, aba'y kahit ako ay ganoon din ang gagawin. Hindi lang iyon, baka matagal na kitang pinatos—”

Isang mataginting na sampal ang dumapo sa mukha ng lalaki bago pa man ito matapos. “Bastos!”

“P*tang ina mo!” singhal nito na halatang nabigla, sabay abot sa kanyang braso. The goon's fingers immediately dug deep into her skin. “Kung hindi lang dahil kay Boss, matagal na kitang nakuha.”

Tumaas-baba ang kanyang dibdib sa galit at takot na nararamdamahan. “Huwag mong kakalimutang mas importante ako kesa sa 'yo para sa boss mo. Hintayin mo lang na makarating sa kanya ito at tiyak kong mawawala ka na sa landas ko.”

Lalong dumilim ang anyo ng lalaki at mas humigpit ang hawak nito sa kanya. She winced but even before she could cry out, nakita niya kung paanong lumayo ang ulo ni Pablo mula sa kanya at ang bigla nitong pagbitaw sa pagkakahawak sa kanyang braso.

The next thing she saw was a man dragging Pablo by the nape and slamming his face down on the hood of his own car. Hindi pa natuwa ang estranghero, hinatak nitong muli si Pablo paharap dito at isang malakas na suntok ang pinatama nito sa tagiliran ng driver.

Napatili na lang si Violet nang bumagsak si Pablo na hinang-hina.

“Please tell me this tosser isn’t your boyfriend,” parang walang-anumang nangyaring baling sa kanya ng lalaki.

Nang tingnan ni Violet ang tagapagtanggol, katulad ng nangyari kanina ay tila may kung anong napukaw sa kanyang kaibuturan. Hindi niya iyon maipaliwanag. But it was like a part of her immediately identified the man in front of her. It was as if something deep within her jumped out of her system and went straight to the stranger. Nangyari iyon habang nakatitig sa mga mata nito. They were the color of ash cloud and blue sky in drastic collision.

Bumaba ang mga mata niya sa matangos nitong

ilong at maninipis na labi. His jaw was sharp, emphasized by his high cut, light brown hair. With every passing second, she found it harder to look away from his manly face. At nang magawa iyon ni Violet ay nakita niya ang kabuuhan ng lalaki. He was wearing a tight, yellowy-olive T-shirt that easily emphasized his muscled torso and lean masculine arms; jeans that enveloped his hard thighs.

He could never be just a normal guy.

“Hey!” untag nito na nagpabalik sa kanya sa kasalukuyan. “You okay, Love?”

Her ear registered his accent this time. Walang duda, his accent was British. Kung magpapaka-Violet siya, ang normal na siya bago siya napadpad sa kinalalagyan ngayon ay sasabihin niyang nakita na niya ang kanyang dreamboy. She may have even assumed she had finally fallen in love. But as of now, her only dream was to escape with her parents. Ang makatakas sa mga kamay ni Gregor nang walang buhay na nasasayang.

“I’m fine. Thank you. But please leave...”
aniyang nakayuko.

“Boyfriend mo ’to?” ulit nito sa tanong.
Bagaman nagulat sa biglang pagta-Tagalog ng lalaki ay hindi na iyon pinansin ni Violet.

Nakita niyang bumabangon na si Pablo at nanlaki ang kanyang mga mata nang makitang huhugot na ito ng baril mula sa tagiliran. The

stranger must have seen the horror on her face.

Mabilis nitong nilingon ang driver na inaangat na ang baril sa direksyon nito. Hindi siya makapaniwala sa kung gaano nito kabilis nalapitan si Pablo, naagaw ang baril, at napilipit ang kamay ng driver.

“P*tang ina mo, sino kang hayop ka?” angal nito, napapahiyaw sa sakit dahil sa kamay na pinipilipit pa rin ng lalaki.

“Hindi mahalaga kung sino ako. Sabihin mo lang sa akin na hindi mo na lalapitan ang magandang dalagang nasa harapan natin at binitawan na kita.”

“Hindi mo alam kung sino ang binabangga mo, ulol! Hahanapin kita at papatayin kita, naririnig mo?”

The guy simply smirked. “Kung ganoon ay kailangan mong magpa-appointment para diyan. Marami nang nakapila para patayin ako.”

Napasigaw muli si Pablo nang hinigpitang estranghero ang pagpilipit sa pupulsuhan nito. “Oo na! Hindi ko na siya lalapitan, ’t*ngina!”

Nanlalaki lang ang mga mata ni Violet habang pinagmamasdan ang dalawang lalaki. Mayamaya ay binitawan na ng estranghero si Pablo na mabilis nang tumakbo papalayo. Pero alam niyang susunod at susunod pa rin ito sa kanya.

Hindi niya halos masalubong ang mga mata

ng tagapagtanggol nang maglakad ito palapit sa kanya.

“You can go now. You’re safe,” said that handsome voice again, and although she knew that it wasn’t true, that she could never be safe, she wanted to believe it. Alam niyang malaki ang gulong naghihintay sa kanya pag-uwi niya sa mansion ni Gregor pero gusto pa rin niyang maniwala ang ligtas na nga siya.

“Thank you,” anas niya at sinalubong ang mga mata nitong tila ayaw nang lubayan ang kanyang mukha.

“I’m Aston. What’s your name?”

“V, my name is V.”

“Lovely to meet you, V.” Inilahad nito ang kamay at nang abutin niya iyon ay parang napatunayan niya sa sariling ligtas na nga siya.

Ang init na gumapang mula sa palad nito patungo sa kanyang katawan ay tila pumuno sa kahungkagan sa kanyang dibdib. Her chest felt as if it had gotten rid of that cold fear that had been constantly dwelling in there. Pero masyadong malalim ang gulong kinasusuungan ni Violet ngayon para umasa sa kung anupaman. Lalo na sa isang estranherong malamang ay iniligtas lamang siya dahil nagandahan sa kanya. The same reason why Gregor made her the queen of his good side. His very fake good side.

Binitawan na niya ang kamay ng lalaki at ngumiti ng paalam. Pero bago siya tuluyang makatalikod dito ay nagulat siya nang isuot nito sa kanya ang kanyang sunglasses.

“You should wear that, so that people won’t see the fear and sadness in your beautiful eyes.”

Napahugot siya ng hininga sa tinuran nito. And then without looking back, pumasok siya sa kotse at siya na mismo ang nagmaneho pabalik sa mansion ni Gregor.

3

“Sigurado ka bang ayos ka lang diyan, Anak?”

Tumangu-tango si Violet sa harap ng computer. Kausap niya sa *Skype* ang mga magulang. Sinusubukan niyang magpakatatag sa harap ng mga ito kahit gusto na niyang bumunghalit ng iyak. Na-miss niya ang yakap ng mga ito, lalo na matapos ang nangyari ngayong araw.

“Maayos sila sa akin, Mommy, Daddy. Huwag kayong mag-alala.” Pinilit niyang ngumiti.

“Kailangan nilang maging mabait sa akin dahil kailangan.”

Napatango ang ama niyang halatang nangangayayat. He also looked older than the last time she'd seen him.

“We're doing this for you. At sigurado kami ng mommy mo na hindi magtatagal at makakatakas din tayo. And we'll start over again.”

“Just pray, Violet. God is always listening. Just have faith,” salo ng kanyang ina.

Gusto niyang magrebelle sa sinabi nito. She had way too many unanswered prayers and questions to still have faith. Pero para na rin sa ikapapanatag ng loob ng ina ay tumango na lang siya. “Yes, Mommy. And we will all be okay soon.

Are they treating you well?"

"Yes. Pero kahit anong ganda pa ng pagtrato nila sa amin, hindi pa rin iyong sapat para hindi kami mangulila sa 'yo. At para hindi namin maisip ang nagiging epekto ng mga ginagawa namin sa komunidad."

"Mommy." Mabilis na tumigas ang kanyang mukha. "Don't ever blame yourself for anything. Hindi n'yo pinili ito. You were forced to do this. Don't ever forget that."

Nakita niya ang pagpigel nito ng hikbi bago tumango. "Be safe, Hija. At ngayong maaari na tayong mag-usap dito anumang oras, huwag kang magdadalawang-isip na sabihin sa amin ang lahat ng nangyayari diyan."

"We need to know that you are always well," dagdag pa ng kanyang ama.

"Opo. Sige na, Mommy, Dad. It's late.
Magpahinga na kayo.

"We love you, Anak."

"I love you, too."

Nahiga na si Violet matapos makausap ang mga magulang. It had been a long day. Nang makauwi siya kanina ay inunahan na niya si Pablo. Sinabi niya lahat kay Gregor ang nangyari, and thankfully, sa kanya pumanig ang matanda.

Pablo was sent away. Bert would be her bodyguard. He was a typical goon minus the

attitude that Pablo had. So it should be okay.

Nilingon niya ang laptop at muling naisip ang mga magulang. Apat na taon na siyang nasa poder ni Gregor. Nineteen lang siya nang kidnapin nito ang kanyang mga magulang.

Ang ina niya ay chemist samantalang chemical engineer naman ang kanyang ama. They lived a comfortable life. Nasa college si Violet at nagtatrabaho ang kanyang mga magulang sa isang sikat na chemical company.

Gregor must have been scouting for chemists to follow a cocaine formula na nakuha nito. And her parents, being famous in their field, were the perfect choice. A few days later after they were kidnapped, may naipakitang mga bangkay ang mga pulis, burnt bodies, ang mag-asawang Celera umano.

Up to this day, the case remains unsolved. Just a few days after that, nalaman ni Violet ang totoong kalagayan ng mga magulang. They were being held captive, at gagawin ng mga ito ang lahat ng ipinag-uutos ni Gregor kapalit ng kanyang buhay.

And as for her, she was supposed to go with whatever Gregor would say.

Dahil kung hindi ay pahirapan ng mga tauhan nito ang kanyang mga magulang.

They had no way to win. Gregor, who owned the biggest drug cartel in the Philippines, covered

up all his crimes with his philanthropic projects: scholarships, an insane amount of donations to charities, and his very own bahay-ampunan.

Si Violet ang nagma-manage sa lahat ng proyektong pangkawanggawa ng drug lord.

Ang alam ng publiko ay tinulungan siya ng matanda mula nang mamatay ang kanyang mga magulang kaya ibinabalik lamang niya ang *kagandahang-loob* nito.

If only people knew how sick the whole setup was.

Napailing siya at nagpasya nang matulog. Another person crossed her mind but she refused to think about him. She didn't have time for fantasies.

“We therefore commit Luiz Jones’ body to the ground; earth to earth, ashes to ashes, dust to dust; in the sure and certain hope of resurrection to eternal life.”

Halos mabasag ang mga ngipin ni Aston habang nangungunyapit sa kanila ni Brett si Anya, hindi matigil ang pagtangis habang ibinababa ang kabaong ng abuelo sa lupa.

“Lolo!” iyak nito.

Jesse and Rob were nearby, their faces void of any emotion. Iisa lang ang nasa isip nilang apat. Whoever murdered their adoptive father would wish he'd never been born. They would show him

no mercy.

“Come on, Annie,” alo ni Brett na tuluyan nang niyakap ang dalaga. “He’s in a better place now.”

“No, he’s not!” she cried. “His happy place was with me, with us!”

“Sweetheart, we can’t do anything anymore. You think Luiz would be happy to see you grieving like this? Tahan na...” patuloy ni Brett.

Suminghot-singhot ito. “What will I do now? I have no one.”

Napailing si Aston at hinagod ang likod nito. “You have us, for God’s sake. You will always have us, Love.”

“Always.”

Nilingon niya si Rob na hindi niya napansing nakalapit na. He smoothed Anya’s hair and somehow, Anya calmed down. Maging siya ay nakahinga nang maluwag.

Tulala si Violet habang pinagmamasdan ang pagtabon ng lupa sa kabaong. Nakakubli siya sa isang malaking puno ilang metro ang layo mula sa mga nagsisipagluksa. Hindi siya makapaniwalang patay na si Luiz Jones. Ilang linggo pa lamang ang nakakaraan ay kausap niya pa ang matanda.

Inutusan siya ni Gregor na offer-an si Mr. Jones ng malaking halaga para sa farm ng matanda sa Cavite. Sinabi sa kanya ni Gregor na sa naturang

lugar nito itatayo ang pinaplanong nitong home for the aged.

Luiz politely declined the offer. Walang kasayahan kay Violet. Alam niyang marami pang lokasyon na maaaring pagpilian si Gregor.

Papunta na siya kanina sa bahay-ampunan nang marinig niya sa balita na ngayon diumano ang libing ng isang Luiz Jones, a car crash victim.

The media sensationalized it dahil kilala ang mga car shops ng matanda sa Luzon. And it seemed ironic that Luiz should die in a car accident.

Hindi makapaniwala si Violet kaya sinadya niya ang libing.

Mula sa kanyang kinatatayuan ay kitang-kita niya ang malaking portrait ng matanda. A smiling old man with eyes that showed wisdom. Minsan lang niya itong nakausap pero nagustuhan niya ito. He was gentle yet firm. Alam nito kung ano ang gusto at ang ayaw. He was very polite, too.

Napabuntong-hininga si Violet, pilit iniignora ang nabubuo sa isip. There was simply no reason for Gregor to kill Luiz. Not for a farm, unless... Sa naisip ay biglang nanghina ang kanyang mga tuhod at napasandal siya sa malaking puno. When she looked back at the event, tila mas lalo siyang tinakasan ng dugo nang masalubong ang mga matang iyon.

Recognition instantly appeared on Aston's

face nang magkasalubong ang kanilang mga mata. Feeling so incredibly guilty, mabilis siyang napaatras at halos takbuhin ang naghihintay na kotse sa di kalayuan. Pero bago pa man siya makarating sa sasakyay ay may tila bakal na kamay na pumulupot sa kanyang braso.

Horrified, she looked at the man. Tuluyan na siyang nanghina nang makumpirmang si Aston nga iyon. His face was full of questions.

“What are you doing here?”

“I... I...” pautal-utal na saad niya. “Let me go.” Sinubukan niyang magpumiglas pero mas lalo lamang humigpit ang pagkakahawak nito sa kanya.

“Not until you tell me what you’re doing here.”

“I was visiting my parents’ graves,” sa wakas ay nagawa niyang sabihin. Buti na lang at di kalayuan doon ang libingan ng mga ‘magulang’ ni Violet. “Napadaan lang ako sa gawi ninyo.”

“Show me your parents’ graves,” tiim-bagang nitong utos.

“I will, pero bitawan mo muna ako.”

May pag-aatubuli pa bago siya nito binitawan. Pilit kinokontrol ang kaba, iginiya niya ang lalaki sa puntod na inaakala ng lahat ay totoong sa mga magulang niya.

“Show me an ID,” mayamaya ay saad nito.

“Ha? Bakit?” kunot-noo niyang tanong.

“Well, I need to know you’re not just picking

random graves here, don't I?"

Pigil ang inis na inabot niya rito ang kanyang driver's license.

"Violet Camille Celera," anas nito na tila nilalasahan ang kanyang pangalan.

She tried so hard not to look at him pero ipinagkanulo siya ng sarili. And the moment she met his eyes once again, she remembered why she couldn't forget him in the first place. He had the most handsome, most unnerving face she'd ever seen.

"Naniniwala ka na?"

Like a snap, biglang nagbago ang expression sa mukha ni Aston. It became gentle and apologetic. "I believe you. I apologise. My grandfather just died and my mind is all over the place."

"Who did you think I was?" nagawa niyang itanong.

"To be fair, you were sneaking up on us like you were some kind of a criminal. So I'm really sorry if I jumped on you. Everyone could be a suspect."

"Suspect?" ulit niya. Malinaw sa balitang narinig ni Violet kanina na aksidente ang pagkamatay ng matanda.

"Yeah, he was murdered. The murderer is on the loose." Bumuntong-hininga ito at nakita niya ang pag-expand ng malawak nitong dibdib, a tight muscled chest against his pristine white shirt.

“I’m sorry. My condolences.”

The smile he gave her was pained, but he still looked so gorgeous.

Lord, forgive me, naiiling na saad niya sa sarili. Here she was, nasa isang walang-kasiguruhang sitwasyon but all she could do was drool over this handsome man.

“Thanks.” Lumingon ito sa pinanggalingan nila at maging siya ay napasunod ng tingin. Nakita niya ang isang napakagandang babae na tila nagtataka at nakatingin sa kanilang dalawa. “I better go. It’s nice seeing you again.”

She quickly nodded. Nang tumalikod si Aston, ang dapat niyang gawin ay tumalikod na rin. Pero sa halip ay nanatili siyang nakatayo roon, umaasang lilington muli ang lalaki. Pero nakarating na ito sa naghihintay na magandang babae, at inakbayan ito ni Aston. And he never looked her way again.

“V, tamang-tama ang dating mo. Saluhan mo ako.”

Masama ang tingin ni Violet kay Gregor habang palapit siya sa dining table. Kadarating lang niya sa mansion at hanggang ngayon ay hindi pa rin maalis sa isip niya ang tungkol kay Luiz Jones. Hindi maalis-alis ang kutob niyang may kinalaman ang matanda sa pagkamatay nito.

“Kailangan nating mag-usap,” aniya, naupo kaharap nito.

Itinaas ni Gregor ang isang kamay upang patigilin siya. “Bago ’yan, may ibibigay pala ako sa ’yo.” Hinarap ni Gregor ang isa sa mga katulong. “Kunin mo iyong kahon sa lamesa ko sa library.”

Hindi siya kumibo. Nahuhulaan na niya kaagad kung ano iyon. Sa tuwing nagkakaroon ng problema ay nireregaluhan siya ng matanda ng mga alahas. Kadalasan ay kuwintas at hikaw. Para raw patuloy na maging maayos ang pagsasama nila. Pero para sa kanya ay ipinapakita lamang niyon kung gaano ito katakot na bigla siyang bumaligtad o gumawa ng anumang ikapapahamak ng negosyo nito.

Mayamaya pa ay nakabalik na ang katulong. Iniabot nito sa amo ang isang maliit na kahon. Gregor opened the box and a stone immediately sparkled. Tumayo ito at naglakad patungo sa likuran niya.

“Alam kong nagkaroon tayo ng problema nitong nakaraang mga araw. And I don’t want that. I want our relationship in perfect harmony. And this is my peace offering.”

Tutol man ay inangat niya ang buhok para hayaan itong isuot sa kanya ang white gold na kuwintas na may palawit na pulang bato. It was a sparkling red ruby, a very pretty gem but she

couldn't care less. She had hundreds of those. Ang iba nga ay nakalimutan na niya.

Hinintay lang niyang makaupong muli ang matanda sa harapan niya bago muling nagsalita.
“Now we need to talk.”

“Go ahead,” anitong sinimulang kainin ang salad sa pinggan nito.

“Tungkol kay Luiz Jones...”

Nakita niya kung paanong tila biglang nabulunan ang matanda sa kanyang sinabi at alam niyang hindi iyon maganda. Lalong lumakas ang pintig ng kanyang puso.

“What about him?” mayamaya ay tanong nito.

“Hindi mo sinabi sa aking patay na siya.”

Balewalang tumawa lamang ito. “Bakit ko naman kailangang sabihin sa ’yo?”

“So alam mong patay na siya?”

Naging defensive ang aura ng matanda at tuluyang ibinaba ang mga kubyertos. “Of course I know, it’s all over the news.”

“I’m sure you also know that he died just a few weeks after he turned down our offer.”

“Kumain ka na, V,” paiwas nitong sagot at muling hinarap ang salad.

“Wala kang kinalaman doon, di ba, Gregor?” Hindi siya nito pinansin kaya nagpatuloy siya. “Ito na lang, talaga bang para sa home for the aged ang plano mo sa farm ni Luiz or were you planning

to make it your very own coca farm?" Matagal na niyang naririnig ang plano nitong pag-expand ng taniman nito ng coca na gamit para sa paggawa ng cocaine.

"Focus on your job here—“”

"Did you kill Luiz?" mabagsik na niyang putol dito.

Tiim-bagang na sinalubong nito ang kanyang paningin. "I did kill him. At papatayin ko rin ang kahit na sinong makakasira sa plano ko. So you better behave, V. Malapit nang mapatid ang pasensya ko sa 'yo."

"Y-you didn't have to kill him," nanginginig niyang anas.

"Alam kong mahina ang sikmura mo kaya kita inilagay sa posisyon mo ngayon. Pero masyado kang nagiging makulit nitong nakaraan. Now you have to face the consequence of being reminded that you live with a murderer. Now eat your food or keep your mouth shut and get out of my face."

Nanginginig ang mga tuhod na tumayo siya. She wanted to run away pero bago pa man niya iyon magawa ay muli nang nagsalita ang matanda. "Isang salita lang mula sa 'yo laban sa akin, V. Pinapangako kong hindi ako magdadalawang-isip na tuluyang patayin ang mga magulang mo."

Natutop niya ang bibig bago humahagulhol na tumakbo palayo sa matanda.